

Verslag maandag 12 april- maandag 19 april. Nummer: 5

maandag 12 april t/m woensdag 14 april;

om het “geklaag” een beetje te beperken (ik wordt er zelf ook niet goed van!) doe ik deze dagen af met “veel regelen” en ook leuke dingen. Inmiddels in m’n uppie met de auto naar het centrum geweest voor o.a. boodschappen en postzegels halen. Dit laatste is ook weer een belevenis in Israël. Natuurlijk hebben ze hier op het hoofdkantoor van de Post een nummersysteem voor de loketten, en mocht dat niet werken dan zie je bij binnenkomst diverse rijen aangegeven voor diverse handelingen. Maar dit vergt enige medewerking en geduld van de bewoners hier, en daar wringt ‘m de schoen. In principe is het merendeel van de mensen hier dermate belangrijk (vinden ze zelf) dat voorpiepen eerder regel dan uitzondering is, de anderen pikken dit echter weer niet, dus het perfecte recept voor uitbarstingen van emoties! Ik heb het allemaal lekker staan te bekijken, je leert hier heel snel de persoon voor je te identificeren (en het liefst zo dat hij of zij ook weet dat jij echt de volgende bent!) en zo te gaan staan dat de persoon achter je geen dingen gaat proberen. M’n lengte komt goed van pas, maar de vorige vakanties zijn ook zeer leerzaam geweest en het gaat een gewoonte worden om zelf ook zo te denken. Het klinkt allemaal wat agressief, maar zo zwart/wit is het in de praktijk nou ook weer niet, het is meer een spelletje.

Ook met auto rijden moet je je opstellen alsof je continue schijt hebt aan andere weggebruikers. Met overigens een heilige uitzondering voor voetgangers: rijden ze je in NL de veters uit de schoenen, hier absoluut niet. Ook daar wen je snel aan, zowel als automobilist, en als voetganger. Ik rij, in vergelijking met Henk, als een Israëli maar wel (nog) binnen het nette. Toch hebben we beiden nu al zoiets van; “Oh jee, als dit straks met het rijden in NL maar goed gaat!”, voor ons alle twee, niet alleen voor mij. Hoe dan ook, ik voel me hier zeer op m’n plekkie, het autorijden is leuk, het weer blijft maar zalig al is het nog zo bloedwarm, het gewone boodschappen doen is leuk, en het contact met veel mensen is hartverwarmend. Vele zijn bereid je te helpen en als ze er achter komen dat je serieus Ivriet wil leren en al wat woorden kan zeggen en schrijven, dan zit het helemaal goed. We worden vaak in het Ivriet toegesproken, dat kan met zo’n smeltkroes aan volkeren ook niet anders. In Eilat zijn de laatste tijd veel Russische en Argentijnse Joden naar Israel geëmigreerd, dat zie je ook aan de reclame’s, folders en producten in winkels. Je ziet hier eerder op de potjes en blikjes de inhoud in het Russisch aangegeven staan dan in het Engels. Nu vallen we nog terug op de tekst; “Be Ankliet bevakasjah” (in het Engels a.u.b.) maar ik hoop nu toch echt de komende dagen aan m’n cursus te kunnen beginnen.

Omdat we UPS binnenkort verwachten met een levering van onderdelen en apparatuur heb ik een nieuw A4-tje gemaakt met Exatech (ook in het Ivriet) en het adres (oud & nieuw). Dit willen we buiten aan de poort hangen zodat ze ons beter kunnen vinden. Voor het nette laten we het A4-tje plastificeren, Roded geeft ons een adres in één van de vele winkelcentra en we vinden het nog ook! Gelijk een goed adres voor kantoorspullen, altijd handig (later heb ik hier ook wat ordners met alfabet-index gekocht, juist; ze sluiten voor ons “verkeerd om” en de index is met Hebreeuwse letters). Hierna snoepen we ‘s avonds van een stokbroodje met basilicum-omelet, heerlijk! Als echte toerist kochten we deze nogal eens kant en klaar in een zaakje in het centrum en dan reden we met de taxi snel naar het hotel om het daar op te eten. Nu we zelf pannen en een koelkast hebben, kunnen we het ook zelf maken. Heeft Henk het nog niet warm genoeg na het eten, dan krijgt hij het wel bij het veranderen van de klamboe. Om wat meer bewegingsruimte te krijgen tijdens het slapen en te voorkomen dat de slimme muggen gewoon wachten tot we tegen de klamboe liggen en zich dan alsnog van een drankje

voorzien, heeft Henk een soort PVC materiaal gekocht als extra ondersteuning. Een goed idee maar het materiaal blijkt te slap en hij moet zich werkelijk in het zweet werken om een goed resultaat te krijgen. In het kader van openstellen naar Islam invloeden; onze klamboe ziet er nu als een moskee uit, compleet met koepeldakje en minaretjes aan de zijkanten! Maar het slaapt heerlijk, en de muggen hebben nu echt pech...

donderdag 15 april;

we weten dat Dror vandaag met z'n gezin naar Eilat komt om o.a. de verjaardag van Shai (buurmeisje) nog eens dunnetjes over te vieren. Nu zijn we inmiddels naar een makelaar geweest om te informeren naar andere woningen en de gemiddelde huurprijs. Het liefste blijven we natuurlijk hier, zeker nu de burens van de unit al een paar dagen weg zijn is het hier heerlijk, de hele dag rust (op gewone burengeluiden na, het is nou éénmaal een land met een prettig klimaat), geen stroomstoringen meer, en de hele dag gewoon warm water. Maar we weten ook dat als we willen blijven genieten dat we ons naar Dror gewoon keihard moeten gaan opstellen, al ziet hij zich als een vriend van ons. Of de burens van de unit gaan weg of wij vertrekken als we een soortgelijke woning vinden. Stiekem hebben we onszelf een ontspannen en rustige avond beloofd en willen we naar de boulevard voor hij voor de deur zal staan vanavond. We zijn net te laat, Henk sjuwt de computers de Safe room in en dan wordt er geklopt. Al m'n goede voornemens om cool and collected te blijven verdwijnen als sneeuw in Eilat. Niet dat ik direct hysterisch begin te doen, maar Dror weet in een enkele seconde wel dat het goed fout zit. We sommen op wat ons flink dwars zit en hij schrikt van wat de unit-burens allemaal uitspoken. Natuurlijk krijgen we het verwijt dat we direct bij ieder wisse wasje hadden moeten bellen, maar wij gooien terug dat hij duidelijker had moeten zijn over de huurders van de unit en zijn afspraken met hen. Dan komt hij met een flinterdun excuus; hij heeft alles telefonisch met ze geregeld en heeft ze nog nooit zelf ontmoet. Wij kaatsen keihard terug dat hij als verhuurder verantwoordelijk is en blijft. Omdat we onze lieve burens Roded & Pazit buiten de zaak willen houden, kunnen we niet hun informatie gebruiken, bovendien voelen we er weinig voor om in hun vriendschap te gaan zitten stoken. Om een lang verhaal enigszins kort te houden, Dror zegt uiteindelijk toe dat de huidige unit-burens er uit zullen gaan met een verhuisperiode van een week (ingående op komende dinsdag). Ik zeg direct dat dat niet acceptabel is. We hebben diverse keren moeten aanhoren dan we te Nederlands blijven in ons denken, doen en handelen. Okay, daar gaan we dan, geheel in stijl van; "weet wat je wenst, Dror!", maken we samen korte metten met dit voorstel; "ze krijgen één dag om op te hoepelen". Nu weten wij ook wel dat dit in de praktijk maar moet blijken, maar als je je hier niet heel strikt opstelt dan kun je het sowieso wel vergeten.

Ondertussen heeft hij een paar keer telefonisch contact met ze, weer een hoop gezeur en gedoe. Na een tijdje komen Riki en Ziv langs om te zien wat er gaande is. Omdat Dror zelf na een uurtje pijnbank er ook vandoor wil en wij ook aangegeven hebben dat we uit willen gaan, verdwijnt het spul redelijk snel naar Roded & Pazit. Wij gaan vanavond eens lekker wandelen en uitwaaien op de boulevard en buiten de deur eten. Het is er gezellig druk, de winkels aan de boulevard zijn open en ook de kleine keetjes met kleding, sieraden, CD's, souvenirs, etc, etc (een beetje braderie-achtig) zijn weer terug na een paar jaar weggeweest. Geeft veel levendigheid. We zoeken bij Boston Fish & Grill een tafel buiten om te gaan eten. Het is al een paar uur donker (het wordt hier snel donker, zo rond 19.00u), maar de temperatuur is fluweelzacht en er staat een lekker windje. Als starter hebben ze nog steeds de garnalen en inktvisringetjes op het menu, dat wordt smullen. We hebben ze al gevraagd om aan de kok door te geven dat we ons absoluut niet willen haasten en daar houden ze mooi rekening mee. We mogen zelf een seintje geven voor de hoofdmaaltijd, voor Henk steak filet en voor mij

struisvogelbiefstuk. Het smaakt allemaal zalig, maar ik krijg het met geen mogelijkheid op. We merken dat we 's avonds ook niet veel eten "nodig hebben", je hoeft je zelf niet warm te houden dus je verbrandt ook veel minder. We drinken wel heel veel, maar dat moet ook. Ook in Eilat denken ze qua restaurants op z'n Amerikaans. We krijgen de struisvogelrestanten in een mooi doosje met servetten mee naar huis! We hebben een heerlijke ontspannen avond, he, he, eindelijk.... Verder zijn we best trots hoe we Dror hebben aangepakt, nu nog resultaat.

vrijdag 16 april;

Henk gaat naar de computerzaak voor een modem (wat blijkt; Girotel Online heeft niet de mogelijkheid een betaling naar het buitenland te verzorgen, na de zeper met MijnPostbank.nl voor prive gebruik met hetzelfde euvel, geven we het op. Wat nou Europa of internationaal betalingsverkeer, bij de grenzen van NL staan kennelijk nog grote borden met "Vanaf hier gaat een slot op de knip!"). Ondertussen komt een meneer van UPS met een enorm groot pakket van 34 kilo. Hij heeft zijn glas koud water wel verdiend, na het naar binnen sjouwen. Ik bedank hem uitvoerig, want dankzij zijn inspanning heeft Henk nu z'n broodnodige spullen nog voor Shabat. Na een gezellig praatje gaat hij op huis aan, z'n vrouw belde al met de vraag "waar hij nou bleef?", en ik pak het pakket uit. Wonder, wonder, al het bestelde zit er in! En het lukt Henk om de modem aan de klets te krijgen zodat we later die middag op oude en vertrouwde wijze toch een betaling naar Duitsland uit kunnen laten gaan. 's Avonds kook ik mijn eerste echt warme maaltijd (Henk is me al voor geweest met pasta), de salades en andere dingen zijn heerlijk, maar ik wil nu een eigen warme prak. Het wordt de kalkoen, bleekselderij, en cashewnoten met mie. Het smaakte wel wat anders (de goede soya nog niet gevonden), maar het is leuk om zo in de keuken aan te rommelen. Zeker nu er rustig gegeten kan worden, de kans dat hier onverwacht en verwacht klanten langs komen is rustgevend klein.

zaterdag 17 april;

we gaan naar Coral Beach, een stuk strand waarvoor je entree moet betalen. We gaan hier graag naar toe, alleen al voor de ligbedden-man Ya'el, hij herkent ons iedere keer weer, niet in de laatste plaats door Henk z'n pet met "Sagitta". Ya'el heeft vroeger op een reusachtige tanker gevaren met dezelfde naam. We huren twee bedden en gaan voor een zeer luie dag. Ondanks het smeren, verbranden we flink, we lijken wel Engelsen. Ik ben voornamelijk in m'n gezicht goed van rood voorzien en Henk is veranderd in een Roodbeen/voet Indiaan, Klukkluk zou jaloers worden! Gelukkig hebben we aloë vera gel in huis (net dippetidoe van vroeger) dus opnieuw smeren maar. Gek genoeg zijn we er niet ziek van. Op de terugweg hebben we nog een krant, stokbrood en tonijn gehaald in een 24-uurs supermarktje. Daarna een douche en begon het smeeroffensief. Voor de zekerheid en omdat we helemaal roezig zijn van zo'n lange dag buiten, gaan we wel heel vroeg slapen.

zondag 18 april;

nog een dagje strand lijkt ons geen goed idee. Het vel op Henk z'n schenen is een maatje te klein geworden en z'n voeten voelen zich alleen zonder schoenen okee. We rommelen wat aan in huis en zitten veel in de tuin, maar wel in de schaduw. Een goede gelegenheid om wat kranten en bijlage's te lezen. Toch weer een rustdag. Tientallen adelaars gezien, die langzaam op de termiek hoogte wonnen en vervolgens naar het noorden afzwenkten. Ook een kleine leuke gekko in de tuin gezien, daarna twee leuke boelboels (vogels), en toen helaas geen leuke gekko meer (hoezo geluk?).

maandag 19 april;

vandaag haal ik o.a. de lappen stof op bij de naaister. Met kunst- en vliegwerk maak ik lusjes aan de lappen en hang de lappen voor de open kasten. Staat nog mooi ook. In ieder geval is de inkijk naar de werkplek nu verleden tijd en voor het raam hangt inmiddels ook een lap stof. Mochten ze nu buiten de lamellen omhoog duwen dan zien ze uiteindelijk nog niets. 's Avonds zetten we de auto voor de zekerheid wat straten verderop. De unit-buren komen morgen terug en we hebben geen zin in nog meer gezeur en schade. Als we dit gedaan hebben zien we Pazit en vertellen haar dit. Ze begrijpt het volkomen. Dror heeft bij hen het geld achter gelaten voor de unit-buren. Rot dat zij weer degene zijn die het moeten oplossen voor Dror. Aan de andere kant zullen zij zelf ook blij zijn als de unit-buren opgehoepeld zijn, want ze hebben er ook meer last van dan iets anders. Shai heeft voor haar verjaardag ook nog een hondje gekregen, een poedeltje van 5 weken oud, een droppie! We zijn net bezig met het naar bed gaan, als ik iets hoor. Even speuren en jawel, de unit-buurman is nu al terug. Als ik via het badkamerraampje naar buiten en beneden kijk, staar ik hem midden in z'n giechel. Laat hem maar weten dat we thuis zijn! Het slapen gaat goed tot 24.00u, dan begint het gespook. In de hoop dat ze druk zijn met pakken, z'n vriendin is er nu ook, ga ik na een tijdje weer naar boven. We zien morgen wel verder.....